

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu ČEZ ICT Services, a.s., na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi **Českým telekomunikačním úřadem**, IČ 70106975, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, a **1) Obvodním soudem pro Prahu 5** a **2) Městským soudem v Praze** a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 6 C 222/2013, o 27 190 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **ČEZ ICT Services, a.s.**, IČ 26470411, se sídlem Duhová 1531/3, Praha 4, zastoupené JUDr. Petrem Pečeným, advokátem se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, a žalovaného **O. V.**

t a k t o :

- I. Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 27 190 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 6 C 222/2013, **je soud**.
- II.** Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 23. 7. 2013, čj. 6 C 222/2013-38, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2013, čj. 20 Co 401/2013-48, **se zrušují**.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným dne 28.6.2016 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č.131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále též jen „zákon č.131/2002 Sb.“), navrhla ČEZ ICT Services, a.s. (dále jen „žalobkyně“), tomuto senátu rozhodnutí sporu o pravomoc podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi Českým telekomunikačním úřadem a Obvodním soudem pro Prahu 5 a Městským soudem v Praze o zaplacení částky 27 190 Kč s příslušenstvím vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 6 C 222/2013.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela dne 31. 5. 2010 se žalovaným „*Smlouvu o zprostředkování poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s.*“ (dále též jen „Smlouva“). Předmětem Smlouvy byl závazek žalobkyně zprostředkovat žalovanému (zaměstnanci společnosti Skupiny ČEZ) poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s., které si zaměstnanec objedná. Ve Smlouvě se žalovaný zavázal za poskytování služeb platit měsíčně žalobkyni cenu, která je složena ze tří položek, a to z měsíční ceny za splátku mobilního telefonu, z přefakturace měsíčních poplatků za služby elektronických komunikací od operátora Telefónica O2 Czech

Republic, a. s., které za zaměstnance hradí operátorovi zprostředkovatel, a z ceny za ostatní služby poskytované zprostředkovatelem. Žalovaný žalobkyni v rozhodném období od 1. 6. 2010 do 31. 1. 2011 neplatil stanovenou cenu (o celkové výši 27 190 Kč) za služby jemu poskytnuté na základě Smlouvy, a to ani na základě předžalobní upomínky ze dne 14. 6. 2013, v níž žalobkyně upozornila žalovaného na následný postup, spočívající ve vymáhání pohledávky v soudním řízení. Žalobou ze dne 11. 7. 2013 se poté žalobkyně u Obvodního soudu pro Prahu 5 domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit jí částku ve výši 27 190 Kč s příslušenstvím a přiznal jí náhradu nákladů soudního řízení.

Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením ze dne 23. 7. 2013, čj. 6 C 222/2013–38, řízení zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu; zároveň rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení uvedl, že podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Podle § 136 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích pokud není uvedeno jinak, řídí se tímto zákonem i právní vztahy v oblasti elektronických komunikací vzniklé podle právních předpisů platných do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Žalobcem uplatněný nárok bezesporu vychází ze zákona o elektronických komunikacích a tato věc tedy má být projednána ve správním řízení, nikoliv v řízení občanskoprávním. Proto v daném případě není dána pravomoc soudu a soud, vycházející z ustanovení § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), řízení pro nedostatek pravomoci zastavil a rozhodl o postoupení věci Českému telekomunikačnímu úřadu, jako ústřednímu orgánu státní správy v oblasti elektronických komunikací.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 10. 2013, čj. 20 Co 401/2013-48, potvrdil usnesení obvodního soudu a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Uvedl, že ze žalobních tvrzení a připojených listin vyplývá, že žalobkyně žalovanému na základě uzavřené smlouvy poskytuje službu elektronických komunikací a platby za tuto službu mu podle doložených faktur sama účtuje. Ve vztahu k žalovanému je tak osobou, poskytující předmětnou službu ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (mezi účastníky nejde o smlouvu zprostředkovatelskou ve smyslu § 774 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, byť je takto nesprávně označena), a není rozhodné, že její poskytnutí zajišťuje prostřednictvím jiné osoby (přímého poskytovatele služeb elektronických komunikací). Na projednání a rozhodnutí předmětného sporu tak dopadá § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích vylučující pravomoc soudu ve smyslu § 7 odst. 1 o. s. ř., a soud prvního stupně tak správně podle § 104 odst. 1 o. s. ř. řízení s postoupením věci příslušnému správnímu orgánu zastavil.

Český telekomunikační úřad usnesením ze dne 22. 6. 2016, č. ČTÚ-123120/2013-631/IX.vyř.ŠtZ, řízení ve věci sporu o povinnost k peněžitému plnění za poskytnuté služby mezi žalobkyní a žalovaným podle ust. § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu dále jen „s. ř.“, odložil, a to v části návrhu na uložení povinnosti k úhradě ceny ve výši 15 840 Kč s příslušenstvím za splátky mobilního telefonu v období od 1. 6. 2010 do 31. 1. 2011. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že tyto položky nejsou dlužnými cenami za služby elektronických komunikací podle ust. § 64 zákona o elektronických komunikacích (protože neodpovídají definici služeb dle tohoto zákona), ale cenami za zboží, resp. jiné služby, a proto správnímu orgánu o nich nepřísluší rozhodovat. Poučil žalobkyni, že má možnost tyto

položky uplatnit u soudu. Zároveň konstatoval, že o zbývající části návrhu bude rozhodnuto samostatným rozhodnutím.

Proti usnesení správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně (dále jen „navrhovatelka“) dne 28. 6. 2016 rozklad a současně i návrh k rozhodnutí kompetenčního sporu. V návrhu odkázala na usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, ve kterém zvláštní senát vyslovil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat Český telekomunikační úřad, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Namítla, že v nyní rozhodované věci není splněna osobní podmínka, neboť navrhovatelka je pouze osobou, která poskytování elektronických služeb zprostředkovávala. Poskytovatelem těchto služeb byla společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací uzavírala s touto společností přímo navrhovatelka a žalovaný souhlasil s tím, že pouze navrhovatelka je v souladu se Všeobecnými podmínkami a zákonem o elektronických komunikacích v postavení účastníka vůči společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Žalovaný smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací neuzavřel a ani společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s., nic nehradil. V této souvislosti dále odkázala na usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 10. 2015, čj. Konf 11/2015-14, vydané v obdobné věci, kdy se lišila pouze osoba žalovaného. Uzavřela, že byt' Český telekomunikační úřad popírá svou kompetenci zatím pouze v části řízení, která se týká nezaplacených splátek mobilního telefonu, podle jejího názoru není ve věci k rozhodnutí příslušný vůbec. Navrhla proto, aby zvláštní senát rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 6 C 222/2013, o zaplacení částky 27 190 Kč s příslušenstvím, je soud a že se usnesení obvodního soudu ze dne 23. 7. 2013 zrušuje.

O podaném rozkladu rozhodl odvolací správní orgán rozhodnutím ze dne 13. 1. 2017, čj. ČTÚ-67 793/2016-603, tak, že se usnesení Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 6. 2016, čj. ČTÚ-123 120/2013-631/IX.vyř.-ŠtZ, ruší. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 1. 2017. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že postoupení věci Obvodním soudem pro Prahu 5 Českému telekomunikačnímu úřadu v daném případě předznamenalo vznik negativního kompetenčního sporu a že pokud správní orgán prvního stupně po postoupení návrhu shledal, že nemá pravomoc rozhodnout o jeho části, měl se řídit zákonem č. 131/2002 Sb., a podat kompetenční žalobu, neboť v případě, že dojde ke vzniku kompetenčního sporu, je k řešení oprávněný pouze zvláštní senát. Přiklonil se k navrhovatelce, že v předmětném sporu není naplněn osobní předpoklad pravomoci vyplývající z ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Zároveň uvedl, že tato skutečnost měla správní orgán prvního stupně dovést k závěru, že postrádá pravomoc rozhodnout o návrhu jako celku. Podle jeho názoru nelze výrokem tohoto rozhodnutí současně zastavit řízení tak, jak předpokládá ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť odpověď na otázku, zda došlo k zahájení správního řízení ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 s. ř., bude známá až poté, co zvláštní senát rozhodne o kompetenční žalobě.

Český telekomunikační úřad sice samostatný kompetenční návrh nepodal (vycházel z toho, že návrh byl již podán žalobkyní), svým „vyjádřením k řízení vedenému u zvláštního senátu“, doručeným tomuto senátu dne 25. 1. 2017, však účinně zpochybnil dostatek své pravomoci k rozhodnutí věci. Konstatoval, že se přiklání k argumentaci předestřené navrhovatelkou v jejím návrhu ze dne 28. 6. 2016, že je třeba přisvědčit jejímu názoru poukazujícímu na nesplnění osobního předpokladu pravomoci Českého telekomunikačního úřadu ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a že odmítá svou pravomoc rozhodnout o věci v celém rozsahu podané žaloby, jak to vyplývá i z odůvodnění rušícího druhostupňového rozhodnutí. Rovněž zvláštnímu senátu sdělil, že z důvodu popírání jeho

kompetence k rozhodnutí věci v celém rozsahu nebylo (a nebude) rozhodnuto samostatným usnesením o zbývající části žalobního návrhu ze dne 11. 7. 2013.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následujícími úvahami:

Obvodní soud pro Prahu 5 a Městský soud v Praze v předcházejícím řízení popřely svou pravomoc rozhodnout věc. Český telekomunikační úřad fakticky popírá svou pravomoc rozhodnout věc po jejím postoupení. Ve věci se tedy jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zvláštní senát zákonem č. 131/2002 Sb.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

Předně na úvod konstatuje, že návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu je oprávněna podat i žalobkyně. Její aktivní legitimace k podání návrhu vyplývá z ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb.; byla účastníkem řízení ve věci, v níž se otázka pravomoci vydat rozhodnutí stala spornou. V důvodové zprávě k zákonu č. 131/2002 Sb. se k zahájení řízení (k aktivní legitimaci k podání návrhu) podává, že zákonodárce předpokládal, že zpravidla kompetenční spor vyvolá soud či správní orgán. Umožnil však podání návrhu i samotnému účastníkovi konkrétního řízení, v němž kompetenční spor vznikl, neboť nelze vyloučit, že informaci o střetu kompetencí bude mít právě jen účastník řízení.

V souzené věci nejde o případ, kdy by strany kompetenčního sporu, kterých se věc týká, neměly povědomí o střetu kompetencí, ba naopak. Správní orgán, kterému byla věc postoupena poté, co soudy odmítly ve věci rozhodovat, si kompetenčního sporu byl dobře vědom. Přesto návrh na řešení kompetenčního sporu nepodal a rozhodl tak, že věc odložil. Nezvažoval přitom, že žalobkyni tím dostane do situace, kdy bude muset sama vyvolávat řízení před zvláštním senátem a vynakládat tak další prostředky. Byť s touto možností zákon počítá, je třeba ji vnímat jako možnost „poslední záchrany“. Znamená to tedy, že řešení kompetenčního sporu by měly iniciovat především samy strany kompetenčního sporu, resp. ta, která hodlá popřít svoji pravomoc jako druhá v pořadí, jak ostatně předpokládal i zákonodárce (o tento názor se nakonec opírá i rozhodnutí odvolacího správního orgánu). Tento přístup pak bude efektivnější nejen pro účastníka řízení, ale i pro strany kompetenčního sporu, neboť rozhodování jedné z nich v mnoha případech zcela odpadne (k tomu srov. dřívější judikaturu zvláštního senátu, např. usnesení ze dne 14. 8. 2006 čj. Konf 64/2005-33, které bylo publikováno pod č. 967/2006 Sb. NSS).

Zvláštní senát ve své předchozí rozhodovací činnosti vyslovil, že pravomoc Českého telekomunikačního úřadu rozhodovat účastnické spory podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je založena naplněním osobního a věcného předpokladu (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, dostupné na www.nssoud.cz).

Osobní předpoklad založení pravomoci se naplní tehdy, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích

používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu o poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá dostupnou službu elektronických komunikací*“).

Věcný předpoklad pravomoci rozhodovat účastnické spory vznikne tehdy, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích základní povinností účastníka, resp. uživatele veřejně dostupné služby.

Zvláštní senát se nejprve zabýval tím, zda byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tedy zda se jedná o spor mezi osobou vykonávající činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích na straně jedné a účastníkem, popř. uživatelem, na straně druhé.

Z obsahu spisu zvláštní senát zjistil, že žalobkyně se v článku I. odstavci 1. Smlouvy zavázala žalovanému zprostředkovat poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s., které si zaměstnanec (žalovaný) objedná. Podle odstavce 2. pak zaměstnanec tímto zplnomocňuje zprostředkovatele ke všem úkonům souvisejícím s touto Smlouvou a se Smlouvou o poskytování služeb elektronických komunikací, kterou uzavírá zprostředkovatel (žalobkyně) se společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s. svým jménem na účet zaměstnance. Zaměstnanec výslovně souhlasí s tím, že pouze zprostředkovatel je v souladu se Všeobecnými podmínkami a zákonem o elektronických komunikacích v postavení účastníka vůči společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s., a že pouze zprostředkovatel může vykonávat v souladu se Všeobecnými podmínkami všechna práva plynoucí z výše uvedených dokumentů pro účastníka. Právní vztah mezi žalobkyní a žalovaným je tak podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem žalobkyně a operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu však zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobkyní a žalovaným. Žalobkyně jako osoba, která umožňuje účastníkům využít služeb elektronických komunikací operátora v rámci vymezeném tímto nezávislým smluvním vztahem, sama v tomto případě služby elektronických komunikací neposkytuje, a proto není osobou vykonávající komunikační činnost. Tou je (byla) pouze společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. V tomto případě pak není rozhodné, že žalobkyně podle evidence podnikatelů v elektronických komunikacích (vedené Českým telekomunikačním úřadem) byla v rozhodném období uvedena v této databázi jako podnikatelka, která má oprávnění podle § 79 a § 104 zákona o elektronických komunikacích poskytovat veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Taktéž žalovaného nelze považovat za účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, protože neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu o poskytování těchto služeb. Pokud by ve věci byla dána povinnost žalovaného plnit přímo na účet společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s., byť prostřednictvím žalobkyně, musel by mezi žalovaným a touto společností existovat právní vztah. Zvláštní senát však existenci takového právního vztahu neshledal.

V posuzovaném případě tedy žalobkyně není osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu § 7 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalovanému služby elektronických komunikací sama aktivně neposkytovala, ale pouze mu prodávala (přefakturovávala) služby, které fakticky poskytovala společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (operátor). Zvláštní senát proto uzavřel, že ve věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.

Jelikož nebyl naplněn osobní předpoklad pro založení pravomoci Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 věty první i druhé zákona o elektronických komunikacích, splnění věcné podmínky podle § 129 odst. 1 téhož zákona zvláštní senát již neposuzoval (k obdobnému závěru dospěl zvláštní senát i v usnesení ze dne 19. 3. 2013, čj. Konf 3/2013-12, nebo v usnesení ze dne 20. 10. 2015, čj. Konf 11/2015-14, dostupných na www.nssoud.cz).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., současně s rozhodnutím sporu zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 23. 7. 2013, čj. 6 C 222/2013-38, i usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2013, čj. 20 Co 401/2013-48, která výroku zvláštního senátu odporují a kterými byla pravomoc soudu k jednání popřena.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního] i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 5 pokračovat v řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. dubna 2017

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu